

de tidlige Bestemmelser om, hvor de paagjældende Forretninger ere henlagte. Dette er Noget, der er saa selvfølgeligt, at det undrer mig, at den ærede Ordfører har kunnet finde nogen Betænkelighed derved. — Jeg takker den høitærede Finantsminister for den Smødelommen, som han fremdeles viste med Hensyn til det andet af mig til § 4 stillede Forslag. Jeg skal tilføie, at jeg væsentlig er bleven opfordret til at stille det ved de Forhandlinger, der fandt Sted, ifjor i det her nedsatte Udvalg angaaende Postvæsenets Lønninger, men de fandt ganske vist ikke Sted med den nuværende Minister, men med hans Forgænger. De Ulemper, der ere forbundne med, at mange Postcontoirer nu ere lukkede midt om Dagen, bleve fremhævede i det nævnte Udvalg, og den daværende Minister lovede da at tage Sagen under nærmere Overveelse. Jeg har imidlertid ikke i nærværende Lovforslag fundet nogen Bestemmelse om, at der skulde fastsættes en bestemt Tid, i hvilken Postcontoirerne skulde være aabne, og jeg har derfor følt mig opfordret til at fremsætte et Forslag i saa Henseende, idet jeg troer, at det er af Bigtighed, at en saadan Bestemmelse gives. Naar den ærede Finantsminister havde Betænkelighed ved, at det i mit Forslag hedder, at Finantsministeren for hvert enkelt Poststed skal bestemme den Tid, i hvilken det skal være aabent for Publicum, og naar han fremhævede, at det kan være nødvendigt at bestemme en forskjellig Tid for de forskjellige Contoirer efter Posternes forskjellige Ankomsttid, som jo tilmed kan være veglende, og at det vilde være for meget at bebyrde Ministeren med at tage alle disse Detailbestemmelser, saa maa jeg dertil svare, at naar en Lov bestemmer, at Finantsministeren skal foretage dette eller hiint, som indbefatter en heel Række af forskjellige Tilfælde, da antager jeg ikke, at Meningen deraf er den, at Finantsministeren personlig skal afgjøre hvert enkelt Tilfælde, men Meningen er, efter min Opfattelse, kun den, at det overdrages til Finantsministeren som ansvarhavende Minister at ordne hele dette Forhold. Lad mig nævne et Exempel. Der indkommer jo daglig til Indenrigsministeriet Ansøgninger om at maatte svare en høiere Rente

end 4% og Begjæringer om Stadfæstelse paa Udstykningsforretninger, og det paaligger ifølge Lovene Indenrigsministeren at give saadanne Bevillinger og saadanne Stadfæstelser. Men der er dog neppe Noget, der vilde mene, at Indenrigsministeren selv skulde gennemgaae hvert enkelt Andragende af den Art. Nei, han aftaler med en Mand, som han har Tillid til, at afgjøre dem i en vis Mand, og den Paagjældende afgjør saa de enkelte Sager paa Indenrigsministerens Ansvar. Paa samme Maade mener jeg, at den høitærede Finantsminister vil kunne træffe Aftale med de ham underordnede Embedsmænd om, i hvilken Retning Afgjørelserne af de her omhandlede Spørgsmaal skulde finde Sted, og det vil da med fuld Føie kunne siges, at det er Finantsministeren, der har bestemt den Tid, i hvilken Poststedernes Contoirer skulde være aabne. — Det af mig til § 6 stillede Endringsforslag angaaer, som det vil erindres, Bestyrelsen af Extrapostvæsenet. Jeg erfarede før af den høitærede Finantsministers Udtalelser, at jeg ikke har taget Feil med Hensyn til Grunden til, at en Dmtale deraf ganske mangler i Lovforslaget. Tanken har utvivlsomt været den, at lade Extrapostvæsenet bœ ud snarest muligt og ikke at lægge nogen Hindring i veien derfor ved nogen Udtalelse om samme i den her foreslaede Lov. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at det er at gaae et Skridt videre, end der er gaaet ved den før citerede Lov af 1863. Ved den bemyndigedes Finantsministeren kun til, naar det findes hensigtsmæssigt, da at ophæve disse Stationer. Nu aldeles at udelade dem af Fortegnelsen over de Gjenstande, som Postvæsenet kan besatte sig med, vil derimod være temmelig eenstydigt med strax at ophæve alle Extrapoststationer eller dog at betegne dem som saadanne, der snarest muligt skulde ophæves, og det ønsker jeg ikke skal skee. Jeg bad før den høitærede Minister om naany at ville tage hele Spørgsmaalet herom under Overveelse, inden han skred til at ophæve flere Extrapoststationer, idet disses Ophævelse for mange Rejsende er en meget stor Ulempe. Den høitærede Finantsminister henviste mig i den Anledning til at gennemlæse de i 1863